

шлемъ за предпазване отъ падащитѣ камъни и лава, и едно дълго азбестово вѣже.

Придружавали го приятели и нѣколко здрави жители на острова.

— Когато ме обвързаха съ вѣжето и ме спустанах надолу, азъ виждахъ напълно ясно опасността, на която се излагамъ, ала виждайки това, и безъ да зная защо, бѣхъ спокоенъ.

Нѣмаше връщане.

Моятъ пжтъ къмъ смъртта започваше.

Нѣмамъ думи, съ които да опиша чувството, което изпитвахъ, когато се спущахъ въ продължение на 250 метра къмъ огненото сърдце на Стромболи. Намирахъ се надъ нѣкаква бездѣнна пропастъ и не знаехъ, нито кжде отивамъ, нито кжде ще спра.

Колкото по-дълбоко се спущахъ — разказва професорътъ — толкова по-ясно забелязвахъ черни, червени и жълти гърла, изъ които излизаха гѣсти отровни газове.

Най-после краката ми стѣпиха върху твърда, но гореща почва, чиято температура се движеше между 82 и 100 градуса.

Нѣма нужда да повтарямъ, че атмосферата бѣ наситена съ вжгледуокисъ.

Моята научна работа започна.

Азъ се приближихъ къмъ вертикалнитѣ отворстия, които имаха диаметръ отъ три до десетъ метра, и приличаха на огромни орждия, които бѣлваха лава.

Наоколо ми господствуваше адски шумъ, всрѣдъ който, въ опредѣлени интервали, политаха нагоре огненитѣ стрели на земята. Кржгътъ, който обхващаше тѣзи потоци отъ лава, обаче, не бѣше концентриченъ съ отвѣрстието, изъ което тѣ излизаха.

Това ми даде възможность да се приближа до едно отъ тѣзи огнени гърла и да погледна само за единъ мигъ въ неговата дълбина.